AMPRENTAR

COSTI GURGU

Absolvent al Facultății de Drept, Costi Gurgu se găsește actualmente la Londra, pentru definitivarea studiilor. Dotat cu un talent deosebit pentru imagini insolite, el este autorul unui excelent roman „Rețetarium”,care așteaptă să fie publicat la o editură binecunoscută.

O așteptam şi când a sunat am tresărit. Monitorul îmi arăta o glugă umbrind masca. Am identificat-o după amprentă şi parolă, şi i-am deschis. Două minute mai târziu, mi-a rămas un nod în gât. Se debarasase de pelerină, cât străbătuse holul de intrare. Mătasea părului era turnată-n aur peste umeri. Şi-a desprins filtrul în faţa mea, l-a aruncat peste claviatură şi a zâmbit. În urma arcului de cerc descris de filtru, în încăpere a nins boare de ghiocei, zăpadă şi frig, toate încleiate cu un vag, rafinat iz de sex.

— Deci, doctor Louis Crawford? am întrebat prosteşte.

Nu era aşa, în nici un caz nu arăta cum mă aşteptasem. A zâmbit din nou şi ochii-i surâdeau într-un mod aparte. Aveau o viaţă a lor.

S-a sprijinit de birou şi fusta încreţită i-a dezvăluit picioarele lungi, lungi cale de-o poştă până la podea. Sunt momente în care instinctele îţi spun ce să faci şi-ţi comandă mâinile ca pe nişte jucării. Sau ca pe nişte instrumente. Depinde cum priveşti! Mâinile mele i-au ridicat fusta, plimbându-i-se pe coapse-n sus. S-a întins pe birou, trăgându-mă peste ea.

La un moment dat am sesizat şi mi-am ridicat privirea, doar puţin curios. Ea gemea încă, în acelaşi ritm cu mişcarea. Două monitoare fâşâiau supărător, pline de purici. Fuseseră întrerupte. M-am oprit alertat şi ea a încremenit mirată.

Uşa de la hol a zburat de perete, cu clanţa făcută bucăţele. Am sărit speriat la doi paşi de birou. Doctor Crawford s-a ridicat ca un arc. Trei tipi mascaţi, cu pelerine negre din cauciuc de calitate superioară, au năvălit în încăpere. Unul s-a repezit spre mine, doi spre ea. Tocmai fugea spre laborator. Pentru mine era clar – oamenii Roţii dăduseră de noi. Claviatura a căzut pe podea în ţăndări mărunte de plastic şi două displayuri au explo-

dat în urma impactului cu linoleumul.

Am încercat să-l lovesc pe tip, dar mâna mi s-a rupt ca un băţ şi, înainte să conştientizez durerea, am pătat tapetul cu sânge din nas. Am apucat să văd cum unul din ceilalţi doi o prinde pe doctoriţă de umăr, o întoarce şi-i dă o palmă, apoi pe al doilea punându-i talpa pe gât. Braţele agresorului meu îmi înconjuraseră grumazul şi am auzit un pârâit...

1.

Las în urmă bulevardul comercial şi ies în faţa Gării Centrale, mohorâtă, înghesuită între Grădina Zoologică şi magazinele de bijuterii ale evreilor. Fac la stânga, pe lângă parc, spre cartierul asiatic. Mă întorc acasă lipăind prin mâzga ajunsă până la glezne. Ploaia măruntă şi toxică lasă urme uleioase pe pelerină. Străzile sunt străbătute doar de câţiva trecători. Antwerpen a fost un oraş cu clădiri vechi de sute de ani, cupole aurite, catedrala cea mai frumoasă din nord-vestul Europei şi tot tacâmul. Acum, însă, nimeni nu se mai osteneşte să aurească cupolele, zidurile sunt ciupite de ploaie şi totul este cenuşiu. Chiar şi soarele anemic care mai apare o dată pe lună.

Inspir adânc din filtru mireasmă de brazi, soare, răşină, fân cosit proaspăt, căldură şi multă verdeață. E mai deprimant decât dacă aş inhala aburi de benzină. Poate că într-o zi voi învăţa să miros lumea aşa cum e ea.

Sunt în faţa uşii. Îmi aranjez pachetele sub un singur braţ şi pe cel liber îl îndrept spre sonerie. Tresar. Pe celălalt trotuar, la un bloc diferenţă, un chinez este scuturat violent, cu degetul prins în capcana soneriei. Într-un final, se desprinde şi cade rigid în stratul mâzgos. Masca şi filtrul topite i s-au lipit de faţă şi din pelerina de cauciuc iese fum. În jurul lui, noroiul fierbe, acoperindu-l cu o spumă, ca atunci când prăjeşti chiftele. Cineva din Reţea s-a supărat pe el şi i-a făcut-o. Nu-i exclus să fie piraţii Vyrclozonului – Roata Morţii. Numai ei pot pătrunde în toate sistemele legate într-un fel sau altul la Reţea şi pregăti astfel de surprize.

Mă întorc grăbit spre uşa mea. N-am de gând să fiu martorul poliţiei la cazul ăsta. Întind iar mâna spre sonerie, dar mă opresc. Ezit. Un frison îmi descarcă şira spinării în pantaloni. Brusc, hotărât, apăs. Unitatea centrală a casei mă recunoaşte după amprenta presată pe butonul soneriei. Uşa glisează scrâşnind. Pătrund în ecluză. În spatele meu, intrarea se blochează automat. Trec pachetele prin fanta staţiei de filtrare a bagajelor şi aştept tremurând să se termine duşul purificator. Într-un final, uşa din faţă se

deschide şi reuşesc să intru în casă. Îmi scot gluga şi masca, le azvârl în coş şi-mi las în cuier pelerina. Cămaşa de pe mine e udă de transpiraţie şi stomacul îmi palpită revoltat.

Cabinetul mă întâmpină cu zumzetul familiar al aparaturii. Arunc o privire grăbită peste monitoare – un mesaj primit pe canalul Corporaţiei pare ceva mai interesant. De obicei, din chestiile astea ies bani frumoşi. Pun pachetele de-o parte şi mă aşez în faţa displayului.

— Afişează mesajul Ociinozei, comand cu glasul încă întretăiat de emoţie.

„Hello, Mr. Craeden. Acesta este un mesaj din partea doctorului Crawford, şeful Centrului ştiinţific Ociinoza. Aţi fost recomandat de domnul Henry Faulds. În caz afirmativ accesaţi programul."

Chestia asta mă pune pe gânduri. Însuşi marele doctor Crawford să apeleze la serviciile mele, sună dubios. Dar în josul mesajului străluceşte blazonul Ociinozei, ceea ce-mi mai topeşte din îndoieli. Nu că aş simţi prea multă simpatie ori fidelitate pentru ei, dar e bine să nu greşeşti – n-am auzit să mai existe cuvântul iertare în dicţionarele Corporaţiei.

„Henry Faulds – 1897", tastez în cele din urmă, indicând anul în care faimosul detectiv a realizat prima identificare a unui infractor pe baza urmelor digitale.

Programul începe să se desfăşoare. Silueta unei femei îmi ocupă centrul ecranului. N-am ştiut că şeful Centrului ştiinţific e o femeie. Linii indicatoare brăzdează displayul din dreptul fiecărui membru ori parte a corpului. Încerc, la întâmplare, să deschid fişierele pentru cap, gât ori picior, dar nu se întâmplă nimic. Piste false. Zâmbesc şi ticăi mouse-ul pe indicatorul mâinii drepte. Aceasta îmi apare în prim plan.

— Deschide programul „Amprentar" şi mixează, comand.

Zumzetul se accelerează şi, în câteva secunde, sunt deja intrat în program.

— Roteşte în plan vertical.

Mâna se răsuceşte şi-mi arată palma.

— Printează harta la mărime 1/1, apoi măreşte-o de zece ori.

Printerul începe să scârţâie enervant.

— Vreau o radiografie în profunzime.

Mâna se întoarce cu palma în sus şi imaginea-mi străbate ridurile ca pe nişte munţi cu văi adânci şi înguste, adevărate canioane în dactilorelief. Datele încep să curgă în stânga ecranului.

— Poziţionează pe arătător. Printează datele şi ia câteva clişee. Repetă operaţiile pentru fiecare deget în parte.

Mă ridic, iau hărţile făcute şi le întind pe ecranul de fond al amprentoplayului. Le studiez câteva secunde; banale, nimic în desenul striaţiilor care să vestească un savant strălucit. Mă întorc la computer şi-i cer pentru fiecare deget câte o hartă. Ridic din coşul printerului fişele cu date şi le introduc în fanta de citire a farmacolizorului. Acesta începe să le prelucreze cu zgomote îndesate. În jumătate de oră o să am rezultatele la analiza chimică a mâinii şi voi şti ce concentraţie de dactilodiluant să prepar pentru fiecare deget în parte. Farmacolizorul deţine toate ipotezele chimice posibile, cu toate dozajele de dactilodiluant, dar formulele nu le ştiu decât eu, astfel încât nimeni să nu-mi poată fura secretul.

Revin la printer, iau şi ultimele hărţi şi le lipesc pe ecranul de fond, peste care pliez placa procesoare şi le conectez. Pe monitor îmi apare bilanţul figurilor amprentare, poziţionările, zonele de intensitate şi de distribuţie, cu scheme posibile şi explicaţii probabile. Cer şi lista caracteristicilor grafice profesionale. O să-i schimb caracteristicile de informatician cu unele de croitoreasă – urme de tăieturi, înţepături şi altele specifice meseriei.

Într-un final, fac un director „Crawford”, – introduc toate fişierele create sub Amprentar pentru mâinile doctoriţei şi revin la programul-mesaj primit pe canalul Ociinozei.

Silueta feminină acoperă iar centrul ecranului secţionat de aceleaşi linii indicatoare.

Ticăi mouse-ul în joacă la indicatorii sânilor, bineînţeles că nu se întâmplă nimic, apoi la indicatorul sexului. În dreptul liniei apare un semn de întrebare. Rămân o clipă descumpănit.

— Măreşte sectorul M-10 de şase ori, comand aţâţat.

Vaginul îmi acoperă aproape întreg ecranul. Chiar pe centrul lui disting forma unei chei stilizate. Ticăi mouse-ul pe ea. Imaginea revine la silueta femeii, doar că în colţul de jos, stânga, al ecranului, a apărut o uşă metalică, ca a unui seif bancar, cu o gaură de cheie exact în mijloc şi un text dedesubt: „Ia cheia şi deschide”. Încerc cu mouse-ul pe linia indicatoare a sexului, apare un semn de întrebare. Mai încerc o dată, încă un semn. Trebuie să fie altceva. Atunci ticăi iar pe vagin. În dreptul indicatorului îmi apare: „Mai ai o singură încercare. Succes!” Asta-i culmea! Ce urmăreşte handicapata asta?

Îmi zic: ultima încercare, cea mai vizibilă dintre toate posibilităţile, şi prind cu mouse-ul ceea ce bănuiesc că-i mediana vaginului, deci cheia cu pricina, şi o mut fără să-i dau drumul până în dreptul uşii, unde o suprapun peste gaură. Se aude un şuierat, mă şi aştept să văd ieşind aburi şi, în timp

ce uşa glisează silenţios, imaginea ei îmi umple ecranul. Dincolo, întuneric, şi pe fundalul de beznă o mulţime de ochi fosforescenţi îmi scriu un text: „Aceasta e intrarea în enclava virtuală a doctorului Louis Crawford. Parolă de trecere: M-A-R-U-S-I-A. Dacă ai ajuns până aici, înseamnă ori că ştii drumul, ori că eşti aşteptat. Ai cinci minute pentru pătrundere."

Zâmbesc amuzat ca de-o glumă bună, apoi, brusc, mă reped în cabina de virtualizare.

* * *

Încerc să intru îmbrăcat în enclavă, dar programul de intrare mă dezbracă la fiecare încercare. Renunţ şi pătrund. Mă virtualizez în beznă, undeva lângă uşa de seif bancar. Dincolo de prag se înalţă un întuneric la fel de dens ca şi în exterior. Păşesc înăuntru. Imediat spaţiul se luminează, uşa se închide cu zgomot în urma mea şi se topeşte în perete. Mă aflu într-un cub metalic de mărime impresionantă. Pereţii sunt gri-albăstrui, lustruiţi, netezi, fără cea mai mică zgârietură.

— Doctor Crawford? întreb, ascultând cu atenţie.

În centrul spaţiului cubic apare o uşă de statura mea, din acelaşi material. O ocolesc, însă din partea cealaltă, dispare. Trec prin ea înapoi, sau pe unde ar fi trebuit să fie ea şi nu simt nimic. Când mă întorc, uşa e tot acolo. O poartă unidirecţională. Mă apropii, o deschid şi intru.

Mă aflu într-un spaţiu îngust, ca un mic hol între mai multe încăperi. Însă din acesta nu e decât o singură ieşire, sub formă de femeie. Se face mai multă lumină şi pot admira la un metru în faţă un corp metalic, gri-albăstrui, lucios, adolescentin, cu şolduri înguste, membre subţiri, sâni discreţi dar înţepători şi faţa fină, rece, uşor blazată, bordată de părul lins, tăiat scurt şi drept.

Sunt excitat fizic şi contrariat. La o asemenea apariţie e normal să fiu, dar nu şi în virtual, unde fizic nu mi se poate întâmpla decât printr-un program special. O forţă străină mă împinge spre necunoscuta de metal. Contactul sexual e scurt şi rece, atât la propriu, cât şi la figurat. Un fior de gheaţă mă străbate ca o descărcare electrică. Imediat ce cuplarea ia sfârşit, femeia-uşă se deschide şi un alt spaţiu mi se dezvăluie.

Un nou cub, ceva mai mare decât primul, cu pereţii dintr-un metal gri-negricios, oxidat, de asemenea fără fisuri. Mă opresc câteva clipe, încercând să mă dezmeticesc. Uşa prin care am pătruns nu mai există. Dar în mijlocul spaţiului apare o gheretă de o persoană. Intru şi mă aflu iar în spaţiul strâmt dintre două nivele. Noua femeie-uşă are pielea cenuşie

oxidată. Părul lung şi lins îi încadrează figura ştearsă, tristă şi, cu toate că ochii-i sunt complet oxidaţi, i se poate ghici frumuseţea.

Pe fiecare picior îmi creşte câte un rând de sexe şi aceeaşi forţă străină mă cuplează şi de această dată. Răsuflu greu şi presiunea internă se măreşte, odată cu creşterea plăcerii, proporţional cu noul număr de organe.

Pătrund în al treilea cub. Mai mare, cu pereţii roşcaţi de rugină, fărâmiţaţi în foiţe subţiri.

— Doctor Crawford, hai să terminăm cu jocul ăsta idiot!

— Dar te descurci bine!

— N-am intrat aici pentru exhibiţiile tale.

— Nu? Dar pentru ce?

Tac încurcat. Înainte să apuc să răspund, vocea reia:

— În plus, drumul până la mine e de unică folosinţă. Cale de întoarcere nu mai e, iar tu eşti singura cheie care poate deschide uşile.

Apare o nouă trecere, de data asta sub forma a două ovale întrepătrunse.

— Doctor Crawford, strig, dar nimeni nu mai răspunde. Paştele mă-tii!

Şi intru.

Uşa biovală mă separă în două bucăţi după unghiul spaţiului, într-un V cu laturile deschise la nouăzeci de grade, care se reunesc în holul îngust. Încă o serie de organe mi-au răsărit pe piept, pe abdomen şi în plex. Femeia-uşă: forme pline, bucle scurte, roşcate, brodând tivul unei feţe cu expresie uşuratică, dar cu trăsături fine, aristocratice, piele ruginită, decojindu-se în foiţe subţiri, sfărâmicioase, este la un metru de mine. Mă las în voia forţei care ştiu că oricum mă va împinge să deschid uşa într-un fel specific.

Plăcerea îmi ia aproape tot suflul. Inima-mi bate nebuneşte. Mă prăbuşesc în mâini, gâfâind, dincolo de prag, pentru a nu-mi lovi aparatura sensibilizată în urma cuplării. Într-un târziu, mă ridic şi privesc cu frică următoarea trecere. Nu ştiu dacă am să mai rezist.

Cubul – o hală uriaşă, cu pereţii cocliţi, plini de mucegai şi mâzgă verde, puroioasă – etalează noua trecere: un triunghi lipit de pardoseală.

Mă îndepărtez rapid spre un perete şi-l ating. Mâna-mi dispare în el până la cot. Sar surprins înapoi, cu o mână dispărută până la încheietura cu antebraţul. Ciung. Broboanele de sudoare sau senzaţia lor îmi struguresc corpul. Stomacul mi se chirceşte. Mă întorc spre trecere, răsuflu de câteva ori adânc şi mă îndrept spre ea. Închid ochii. Ajuns pe marginea triunghiului, îmi continui drumul, cu o rotaţie instantanee în plan vertical. Mă lipesc, la rândul meu, de pardoseală şi pătrund. Spaţiul mic, lumina slabă,

femeia-uşă, voluptuoasă, cu părul şerpuind în valuri largi şi verzi, faţa vicioasă de-o frumuseţe paralizantă. În ciuda mucozităţii care i se scurge dinspre tâmple pe obraji, apoi de sub bărbie picând pe sânii grei, poate prea generoşi, aşijderea şoldurilor, coapselor. Observ gaura mare pe care o are în frunte, medalion al diademei de găuri mai mici, cărnoase şi fremătânde, şi mă cutremur. Pentru că îmi conştientizez banda de organe care-mi încinge fruntea, încununată cu unul mare şi greu, ce-mi apleacă ţeasta înainte. Forţa, cuplarea, extazul, frica de nefiinţă, nefiinţa, naşterea golului, umplerea, conştiinţa fiinţei, conştiinţa de sine.

Deschid ochii. O femeie stă în lotus pe un suport cubic, ca un Buda. Aşteaptă, afişând un zâmbet subţire, enigmatic. Micuţă de statură, între două vârste, faţă interiorizată, drăguţă, dar fără nici un sâmbure de atracţie fizică, doar raţiune: Corpul îi este învelit într-un chimonou v-creaţie Paco Rabane. Constat uşurat că trupul mi-e iar normal, mâna dreaptă la locul ei, şi sunt chiar îmbrăcat.

Femeia îmi arată un alt suport cubic, în dreapta ei, în spatele unei măsuţe pe care aşteaptă două ceşti şi un ceainic din cel mai fin v-porţelan, model al Institutului Brâncuşi.

— Doctor Crawford?

Gazda mă invită încă o dată să iau loc, apoi trasează o linie cu arătătorul prin spaţiu, cu încetineală. În urma degetului apare un rând scris cu litere portocalii: „Eu sunt Crawford. Vorbeşte-mi în v-patie.” Mă aşez. Îmi aranjez cutele chimonoului, apoi subliniez şi eu spaţiul cu arătătorul, lăsând în urmă un rând de litere verzi:

— Era necesar să trec prin toate astea?

— Da. Au avut scopul de a-ţi lua v-tiparul. Fiecare uşă a fost un nivel de procesare a datelor furnizate prin noile rânduri de terminale.

— Ce tipar?! Cred că am lipsit de la lecţia asta.

— Doctor Crawford tocmai îl lămureşte pe Hugo Craeden. Tu n-ai nevoie să ştii totul. Noi nu suntem decât nişte copii. Ei sunt acolo, adaugă şi, tot cu arătătorul, deschide în spaţiu o fereastră prin care se pot vedea siluetele celor doi plimbându-se şi discutând. O închide repede, zâmbind cu subânţeles.

2.

— De ce aş avea încredere în tine? Eşti omul de aur al Ociinozei.

— Nu al Ociinozei, al lui Takiro.

— Sună şi mai prost.

Ne plimbăm pe aleile unui parc învelit cu o blană florală, alb-rozalie. La o intersecţie, Crawford mă conduce spre dreapta şi, insesizabil, pătura de flori a parcului se înroşeşte, pigmentându-se cu galben şi portocaliu.

— Nu ştiu cât de prost îţi sună, dar în cele din urmă vei constata că e ultimul tren pe care-l mai poţi prinde.

— Nu înţeleg.

— Hugo Craeden, dubios nume pentru un japonez.

— Nu şi în Belgia.

— Îţi aduci aminte de acum doi ani, prima ta audienţă la Takiro.

— N-am s-o uit niciodată.

— Moşu' nu agreează întâlnirile din virtual, din două motive. În primul rând de frică. Iar în al doilea rând, pentru că biroul lui reprezintă unul dintre cele mai moderne şi sofisticate laboratoare, pe care chiar eu l-am pus la punct. Ca să-nţelegi mai bine, la prima ta audienţă ai lăsat amintire câteva fire de păr. Un gest foarte firesc, oricui îi cade părul. Gest regretabil însă în biroul lui Takiro. În urma analizelor ţi s-a descoperit rasa. Adică nu poţi fi japonez atâta timp cât ai secţiunea transversală a firului de păr ovală, în timp ce la rasa galbenă e rotundă. Şi aici nu există excepţii. Deci, o primă concluzie firească – domnul Hugo Craeden nu e japonez, aşa cum îl arată figura, ci alb de cea mai pură tradiţie. La aceeaşi audienţă ţi-ai pus mâinile pe scaun, pe uşă, pe pahar – o sumedenie de amprente digitale. Tot pe pahar ţi-ai lăsat şi saliva. Apoi, de la uşă până la scaun ai făcut circa cincisprezece paşi, suficient ca mocheta amprentofilă să-ţi înregistreze mărimea piciorului, tipul de mers, eventualele defecte de locomoţie, greutatea şi altele.

— Scuză-mă că te-ntrerup, mormăi năucit, dar asta-i paranoia.

— Nu, ăsta-i doar începutul. Să vezi ce hazliu e mai departe. Îţi aminteşti ce frig era în birou?

Încuviinţez dezorientat. Încep să fac paşii mai mari, lăsându-mă pradă agitaţiei.

— Frigul conservă mirosul, continuă doctor Crawford. Fără să vrei, în modul cel mai natural cu putinţă, ţi-ai lăsat şi moleculele de miros. Takiro le păstrează cu grijă într-un recipient special, etichetat, alături de alte câteva mii, într-un adevărat fişier olfactiv. Ştii că fiecare rasă are mirosul ei specific, pe care poţi să-l împrumuţi, însă. Cum ai făcut şi tu – te dădusei cu parfum „Fascinaţia Galbenă", Izushi. Dar fiecare om, în individualitatea sa, are un miros particular în cadrul rasei, chiar al poporului. Însă şi pe acesta poţi să-l ascunzi împreună cu mirosul profesional. Dacă stai o săptă-

mână într-o fabrică de parfumuri, ori într-o bodegă înecată-n fum şi aburi de alcool, împrumuţi pentru un timp o altă identitate olfactivă. Toate astea au mers până la descoperirea lui Takiro – mirosul spiritual. Omul emană, pe lângă mirosul produs de procesele metabolice ale organismului, pe lângă mirosul profesional şi cel absorbit întâmplător din diverse medii, încă un miros, produs de procesele cerebrale. Acesta te va trăda întotdeauna, orice a-i face. Chiar şi după moarte. Şi acum, o informaţie top secret, adaugă zâmbind; după reîncarnare, îți păstrezi doar mirosul spiritual.

Mormăi indescifrabil, oscilând între a o înjura în faţă sau numai în gând. Chestia proastă e că din naştere sunt dispus să cred tot felul de bazaconii, cu atât mai mult cu cât sunt mai fantastice.

— Tot ce ţi-am spus e purul adevăr. Ai fost citit până la ultimul atom.

— Mai zi-mi despre chestia cu mirosul spiritual şi reîncarnarea.

— E o realitate verificată. Takiro şi-a găsit, întâmplător, după miros, chiar bunicul, reîncarnat.

— Tu de unde ştii atâtea?

— Sunt şeful Centrului ştiinţific Ociinoza, îți aminteşti? Eu i-am pregătit laboratorul-birou, eu prelucrez datele obţinute de acolo. În plus, am acces nelimitat la banca de date a Corporaţiei. În fine, prima concluzie a fost că eşti european, operat estetic, probabil de Chang-Lou. Takiro şi-a pus atunci câinii pe urmele tale. Nimic. Ai şters sârguincios totul în spatele tău. Dar nu perfect. Doar eu am ştiut pe ce drum să merg. De data asta, însă, n-am mai raportat nimic mai sus. Pentru că, cercetând, mi-a venit Ideea.

Face o pauză de efect, însă eu rămân tăcut, cu o mină absentă, deşi mintea-mi lucrează ca un furnal.

— Cred că a sosit timpul să dăm cărţile pe faţă.

Mă opresc. O privesc zâmbitor. Suntem în zona mov a parcului. Florile atârnă cu petale moi şi ciufulite pe ramurile supraîncărcate ale copacilor.

— Numele tău real este Matei Popa, reia doctoriţa. Eşti român şi ai fost coleg cu actualii piraţi ai virtualului până acum câţiva ani, când i-ai trădat şi ai fugit, iar ei au creat Roata Morţii. Pot presupune că trădarea are legătură cu marele tău secret – dactilodiluantul. Începi să-ţi aduci aminte? Ţi se dezgheaţă circuitele?

— Nu. N-am ce să-mi aduc aminte. Toată chestia asta e o cacealma. Lucrezi pentru Ociinoza, aşa cum ţi-e obiceiul, sau pentru Roată, ceea ce n-ar fi o mişcare prea deşteaptă pentru tine. Prefer să treci direct la subiect şi să-mi spui care-i pontul.

— Pontul e că acum lucrez pentru mine şi am nevoie de ajutorul tău. Cunoştinţele tale, mixate cu ale mele, ne pot asigura nu un viitor, ci o sută.

— Atunci, încep eu cu voce calmă, profesorală, hai să-ţi spun de ce nu merg toate astea: Pentru că, chiar dacă eşti în enclava ta personală, lucrând pentru Corporaţie, eşti permanent sub urmărire. Băieţii veseli ştiu ce chiloţi ai purtat în fiecare zi. Însuşi marele Takiro e supravegheat pas cu pas. Asta-i o realitate pe care o cunoaşte şi o simte până şi femeia de serviciu a Ociinozei. Pe de altă parte, în Vyrclozone, în afară de v-patrule şi de administraţie, nimeni nu-şi permite să vorbească despre Roată. E singura care a reuşit să pătrundă peste tot şi a rezistat miraculos la toate cele trei resetări de Reţea. De asta nu merge nimic din ce-ai spus. Pentru că, până acum, s-ar fi sesizat cineva şi am fi fost deja căpăciţi.

Crawford zâmbeşte sumbru:

— Bine. Atunci o să-ţi dau şi ultimul argument. Dar dacă ţi-l spun şi pe ăsta, înseamnă că am luat eu hotărârea pentru tine. De aici nu mai ieşi decât aliatul meu.

Îmi recapitulez în minte formula de urgenţă, în urma căreia operatorul meu automat trebuie să mă recupereze imediat, de oriunde aş fi.

— Nu te amăgi în privinţa operatorului tău. Exact ca şi Ociinoza ori Roata, nici el nu poate ajunge aici. Aşa încât, dacă nici argumentul ăsta nu te va convinge, voi fi nevoită să te reconfigurez.

— Eşti zdruncinată rău!

— Nu, doar disperată. Libertatea mea e mai presus de orice.

Se aşează pe o bancă. O urmez. Privesc copacii cu flori catifelate, negre-albăstrui şi un lac de smoală. Pe cerul de funingine luceşte stins o monedă aurie.

— Acum ne aflăm într-o cută temporală a enclavei mele. De asta nu ne poate auzi nimeni. Pentru că nu mai suntem în acel virtual cunoscut. Ei nu ne mai pot atinge, nici măcar n-au cum să ştie că existăm în virtual. Să-ţi explic pe scurt: ştii că în Vyrclozone timpul a fost fixat la început şi de atunci curge liniar şi uniform peste tot. Doar să-ţi manifeşti dorinţa să vezi timpul şi Sistemul îţi afişează ceasul în dreapta percepţiei tale vizuale. Încearcă chestia asta acum.

După un minut în care încerc în zadar să văd ceasul, reia:

— Sper că-ţi dai seama că nu poate fi vreun truc. În enclavele particulare poţi, într-adevăr, să creezi orice. Două lucruri însă nu le poţi schimba: enclava ta e ţesută în Reţea, iar Reţeaua funcţionează prin Sistem. De aici, pe cale de consecinţă – timpul curge implacabil ca una dintre dominantele Sistemului, şi o cerere a ta, oriunde te vei afla, va fi recepţionată şi execu-

tată de îndată, dacă se înscrie în Tabla celor Zece Utilităţi. Printre ele este şi cea a afişării orei. Deci, la simpla dorinţă, oriunde, oricum, Sistemul va afişa ora. Dar aici nu poate, pentru că suntem în afara lui, în afara Vyrclozonului, în afara timpului Reţelei. De aceea nu ne poate auzi nici Ociinoza, nici Roata. Demonstraţia s-a terminat, ultimul argument l-ai auzit, hotărăşte-te.

— Încă n-am auzit ultimul argument. Explică-mi ce e cu chestia asta – cuta temporală a enclavei. Dacă explicaţia stă în picioare, atunci sunt de partea ta.

— Ştii că la timpul Reţelei nimeni nu poate umbla. Nici măcar Roata. Este unul dintre lucrurile de esenţă a existenţei virtuale, un dat. Poţi, cel mult, să ieşi din virtual, să cauţi în memorie un anumit moment trecut şi să-l vizionezi. Dar nu va fi decât o... înregistrare. A fost, s-a dus, n-ai acces la firul evenimentelor. Nici măcar să le ştergi şi s-o iei de la capăt, de la un anumit moment H. E interzis şi imposibil de realizat, fără să umbli la însăşi configuraţia Sistemului.

Singura excepţie o reprezintă enclavele, unde tot din real ţi se permite să ştergi informaţia de la orice moment vrei tu şi chiar să-ţi reconfigurezi enclava sau să reiei, pur şi simplu, evenimentele de la acel moment H, întorcându-te în virtual.

Încep să dau semne de nerăbdare – informaţiile astea le ştie orice puşti. Mă ridic de pe bancă şi ea trebuie să mă urmeze. Parcul înverzeşte, cerul e bleu, soarele galben şi strălucitor, iar apa bleu-verzuie.

— Ei bine, eu am reuşit să mă reîntorc la un anumit moment H, din trecutul enclavei mele, operând însă chiar de aici, din virtual. Sper că-ţi dai seama că n-am acum timp să-ţi arăt toate formulele. Dar dacă eşti curios, ţi le voi pune la dispoziţie. Şi ştii ce s-a întâmplat în urma a nu ştiu câte mii de experimente? Am creat această cută temporală. Continuumul virtual s-a încreţit, formând o pungă. Nici din cută nu poţi să intervii în trecutul tău şi să-l schimbi, dar poţi fi spectator, însă un spectator din virtual de data asta, al evenimentelor deja petrecute, care se derulează chiar lângă tine, nu pe un ecran, ca-n real. Iar punga asta nici măcar nu există pentru Vyrclozone, pentru Sistem, e ca un apendice pe o scoică. Aceasta nu-l poate simţi, cum nu poate simţi nimic din el. Am reuşit chiar să-mi configurez cuta, să-i creez un sistem propriu pentru ca s-o stabilizez, şi iată rezultatul – te plimbi în cea mai deplină siguranţă prin cuta mea temporală.

Mă reaşez pe o bancă. Dacă totu-i adevărat, tipa-i un mic Einstein. Întreb:

— Dar Sistemul Vyrclozonului nu a remarcat că am dispărut brusc din

continuumul virtualului?

— Nu, pentru că noi am rămas şi acolo. Dar nu noi propriu-zis, ci copiile noastre virtuale. De asta am avut nevoie să te înregistrez pe drumul spre mine.

Îşi face palmele căuş şi se concentrează. Între palme apare imaginea ultimului spaţiu cubic, în care ea stă cu ochii închişi în lotus, iar eu mă plimb prin încăpere.

— Bun. Cu ce te pot ajuta?

— Îi cunoşti pe stăpânii Roţii, ştii unde ai putea să-i găseşti.

— Crezi că, dacă de ani de zile v-patrula nu le-a găsit ascunzătoarea, cu aş fi mai norocos?

— Nu asta. Ţi-ar fi imposibil. Eu mă refer la identitatea lor reală.

— Eşti sigură că prietenii mei sunt Stăpânii?

— Sută la sută.

— Sper că-ţi dai seama atunci, că-mi ceri să mă arunc în rahat până la gât.

— În principiu. Dar am o soluţie şi pentru asta. Vreau să te duci, să-i găseşti şi să le omori trupurile atunci când ei sunt în virtual. Vor fi nevoiţi să rămână sechestraţi în Vyrclozone. Vor pierde simţul realităţii şi, cum nu vor mai fi prinşi în structura vreunui program, ci vor fi doar simple informaţii instabile care şi-au pierdut cordonul ombilical cu realul, vor sfârşi prin a fi şterşi, sau dacă se găsesc în locuri aglomerate, prin a fi amestecaţi într-un flux de informaţii stabile, transferate dintr-un fişier în altul. Aici voi interveni eu şi în schimbul plăţii îşi vor recăpăta trupurile.

— Parcă ziceai că trebuie să le omor!

— O să-ţi explic care-i procedura. Dar acum hai să sărbătorim pactul.

— Încă o chestie: ce te face să crezi că voi reuşi să ajung la ei şi în real? La banii lor, probabil că sunt înconjuraţi de o armată.

— Fals. Supremaţia lor se bazează tocmai pe necunoaştere, pe incognito-ul lor. Nu vor fi decât ei patru.

INTERLUDIU

— Ce faci dacă cineva te împuşcă?

Reporterul apropie microfonul de capul puştiului. Băiatul scuipă într-o parte cu aer important, apoi răspunde amuzat:

— Tâmpită întrebare. Azi nu te mai împuşcă nimeni. Te opreşti pe

autostradă să te duci la WC. Bagi fisa, apeşi pe buton şi aştepţi să se deschidă uşa. Între timp, tipii care te urmăresc te-au filat deja prin urma pe care o laşi pe buton. Intri, te... şi, în final, ori vrei să tragi apa, ori direct, să ieşi, deci atingi un metal şi atunci taci, nu mai apuci să realizezi ce se întâmplă. Curentul care ţi-a prăjii creierii a fost trimis special pentru tine prin reţeaua la care e cuplat şi WC-ul de pe autostradă. Oricum, dacă totuşi vreun idiot s-ar gândi să mă împuşte, cu atâtea alte căi mai sigure la îndemână, cred că mi-aş pune o dorinţă. Ar fi pentru prima oară când mi s-ar întâmpla.

3.

Avionul a avut întârziere jumătate de oră. Serviciile de vamă s-au mişcat greu, ca întotdeauna. I-am spus taximetristului luat pe esplanada aeroportului să mă plimbe prin Bucureşti. Nu l-am mai văzut de ani de zile. Asfaltul bulevardelor principale a fost înlocuit cu benzi metalice, pe care acidul ploii le atacă mai greu. Pereţii clădirilor arată ca o varză de Bruxelles, cenuşie.

În faţa Gării de Nord plătesc şi cobor. E deja dimineaţă. Zorii se scurg lăptoşi şi murdari pe blocuri. Pătrund în monolitul de oţel şi sticlă antiacidă a gării şi mă îndrept spre primul automat. Aleg din meniu zona de destinaţie, localitatea, gara, ora şi clasa. Cu tichetul de călătorie în buzunar, mă îndrept spre peroane.

Trenul mă lasă, o oră mai târziu, în cel mai apropiat orăşel de Cheia, la circa cincizeci de kilometri. În apropierea barierei de la periferie, zona e împânzită de panouri cu interdicţii: „Interzis accesul autovehiculelor pe bază de carburanţi”; „Interzisă pătrunderea cu ţigări, brichete sau chibrituri” etc. Paza militarizată îmi verifică actele şi formele prin care mi-am rezervat o vacanţă de o săptămână în staţiune.

Dimineaţa, aici, se coace altfel, cu soarele mustăcind printre munţi. Cerul nu e tocmai senin, dar nici îmbâcsit ca-n oraşe. În apropiere este o staţie de taxiuri electrice. Urc în primul din rând:

— La cabana Muntele Roşu.

Şoferul aprobă din cap şi porneşte. Drumul se desfăşoară în tăcere printre pădurile mai puţin dese ca acum câţiva ani. Cerul se înseninează spre Ciucaş. Trecem de mănăstire şi intrăm în staţiune. De-o parte şi de alta a drumului, obosite, clasicele vile din lemn şi piatră de râu, cu ieşire la

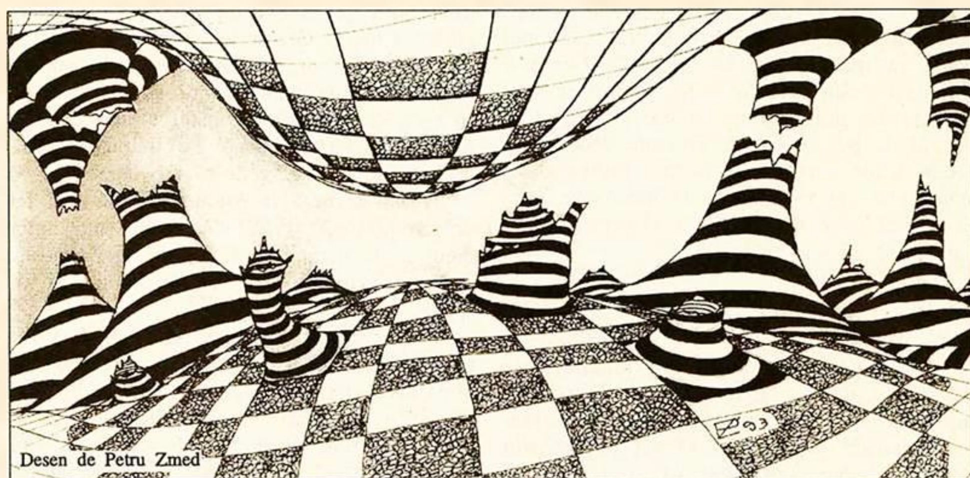
pârâul Cheiţa. Grădinile abundă în flori de sezon, într-o orgiastică etalare de culori. Lumea tânjeşte după natură şi curăţenia ei. În curţi se zbenguie probabil ultimii câini şi ultimele pisici din zonă. Pe stâlpii de electricitate nu se mai vede nici o barză.

Aleea ce urcă la Muntele Roşu e la fel de somptuoasă şi sălbatică. Nici un ingredient al civilizaţiei n-a pătruns aici. În faţa cabanei, şoferul îşi scoate masca şi-mi spune:

— Am ajuns. Puteţi să umblaţi fără filtru. Aici aerul e menţinut curat de cele două aerocentrale din zonă.

Achit şi cobor. Privesc brăţara-contoar. După primele momente de confuzie îmi dezlipesc filtrul de pe faţă. Mirosuri adevărate, puternice, delicioase, îmi pătrund prin nas, în plămâni şi apoi la creier, răscolindu-mi simţurile. Vederea mi se tulbură. Mă întind cu voluptate şi inhalez de câteva ori, profund. Un sentiment de entuziasm mă îndeamnă să rămân aici pentru totdeauna, dar realizez imediat, cu acel ciudat simt al fatalităţii, că fiecare zi în regiune mă costă o avere. Aerul curat e cel mai mare lux la ora actuală.

Îmi las bagajele în camera rezervată şi cobor la micul dejun, doar cu un rucsăcel. Mănânc ceva uşor. Ca să am mintea limpede şi stomacul liber de orice sarcină. Azi e ziua cea mare şi numai un noroc fantastic mă mai poate salva. Norocul, şi teoria emisă de Crawford. Micul geniu a reuşit să creeze un program de îndosariere şi reproducere a fiinţei umane cu toate caracteristicile şi particularităţile fiecăruia, până în cel mai mic amănunt. E riscant să-l derulezi în Sistemul Vyrclozonului, dar doar asta m-ar mai putea scoale din rahat dacă lucrurile vor merge prost.

Desen de Petru Zmed

Pornesc la drum pe poteca ce şerpuieşte din spatele cabanei pe lângă Pârâul Galben. Pădurea, încă destul de deasă, de un verde sănătos, foşnitor, micile cascade săpând terase foioase în piatra stâncilor umbrite de ferigi uriaşe, îmi asaltează creierul amorţit. Plâng şi nu mi-e ruşine. Sunt singur şi m-am reîntors. Aş fi vrut să fie şi Louis cu mine.

Cu câteva minute înainte să intru în Valea Berii, mă opreşte un gard de sârmă ghimpată şi o placă cu inscripţia: „Proprietate Privată”. Poteca face la stânga şi se depărtează uşor de gard, nimerind direct în fosta Şosea Naţională. Probabil că, într-adevăr, ei sunt Stăpânii Roții dacă-şi permit o proprietate aici, într-o zonă curăţată şi întreţinută. Nu m-ar mira dacă aero-centralele ar fi tot ale lor.

Intru în pădure în sens opus potecii şi merg de-a lungul gardului, cam cincizeci de metri. Scot cleştele de tăiat sârmă şi decupez un pătrat cu latura de un metru. Mă strecor în partea cealaltă şi mă îndrept spre liziera pădurii. Nici o mişcare în zonă. Pe fundul văii curge năvalnic râul, în paralel cu drumul forestier. Pătrund încordat pe pajişte şi merg direct spre cotul pădurii, după care se vede cabana noastră, la poalele Ciucaşului. Totul pare părăsit. Până şi maşina lăsată undeva pe drum e îngropată câţiva centimetri în pământ. Lucru explicabil când sesizez în spatele cabanei un elicopter.

Tremur. Şiroaie de transpiraţie mă gâdilă pe spate. Acum se va decide totul. Depinde numai dacă ei sunt în virtual sau în real. Cu stomacul încreţit în capul pieptului, mă apropii şovăitor. Ajung în faţa intrării şi ascult. Nu se aude decât zgomotul stăvilarului, la câteva sute de metri mai jos, şi o ciocănitoare. Uşa pare blocată, dar sper să nu se fi ostenit să schimbe sistemul. N-ar fi avut motiv. Eu, oricum, dispărusem. Mă aplec spre clanţă şi constat fericit că am avut dreptate – senzorul e acelaşi. Îmi spun numele cât mai clar posibil şi sistemul de alarmă mă recunoaşte, plăcuţa cade şi uşa se deschide cu un scârţâit infernal. Rămân nemişcat, cu spatele frisonat sub pojghiţa de sudoare. Un hămăit gros, mă întorc surprins şi văd un ciobănesc cât un urs apropiindu-se ameninţător.

Arunc o ocheadă în interior. Nici o mişcare. Sistemul de alarmă recu-noscându-mă, a tăcut, iar ei probabil că sunt în virtual dacă n-au reacţionat încă. Dar dacă nu sunt aici?

— Lord, încerc să vorbesc cu dulăul. Lord, sunt eu Matei.

Mai latră puţin, apoi se opreşte dezorientat. Mi-a recunoscut vocea, deşi ca înfăţişare îi sunt străin. Mă miroase, apoi începe să dea din coadă.

— Da, Lord, eu sunt.

Îi ciufulesc blana deasă, apoi intru. Trebuie să mă grăbesc. Holul mare, aproape cât o sufragerie normală, în dreapta, lângă intrare, toaleta – îi deschid uşa precaut, e goală – în stânga, bucătăria – repet operaţiunea de la toaletă, în faţă, scara interioară, şi tot în dreapta e uşa salonului. Mă apropii încet, neauzit, înjur buimac scândura care scârţâie sub talpă – am uitat metehnele cabanei şi ascult câteva clipe cu urechea lipită de uşă. Nimic. Lângă ea, pe perete, o fotografie cu noi cinci în vârful Ciucaşului, cocoţaţi pe ultima stâncă accesibilă pe înălţime. O undă de regret îmi înmoaie hotărârea, dar imediat mi-o reprim. I-am trădat şi nu cred să aibă milă faţă de mine, la câte crime au făcut şi s-au făcut în numele lor. Roata Morţii e cea mai puternică organizaţie de piraterie din Vyrclozone, jonglând prin Reţea şi prin canalele auxiliare cu o uşurinţă miraculoasă. Se bănuieşte că sub Vyrclozone există un întreg labirint de canale informatice şi depozite memorice săpate în virginitatea unei alte reţele. Teoria reflecţiei reţelelor în planuri paralele este de largă circulaţie azi. Doctor Crawford este unul dintre susţinătorii ei şi, probabil, singura care o s-o poată demonstra vreodată.

Deschid uşa salonului şi respir uşurat – aici e camera de virtualizare pentru Stăpânii Roţii. Patru sarcofage ocupate, cuplate la zidul de aparatură pentru menţinerea vieţii. Stăpânii se pot întoarce în orice moment. Mă apropii de paturile lor de virtualizare. Îi privesc şi emoţia îmi umple plexul. Deci aşa arată prietenii mei după aproape un deceniu. Picioarele mi se înmoaie şi mâna îmi şovăie. N-am voie să renunţ. Înjur nervos. Cum s-o fac? Numai faptul că Louis poate reface un om după tiparul său memorizat într-un program special, îmi dă tăria să continui operaţiunea.

Introduc CD-ul cu programul de copiere şi îndosariere a celor patru, într-unul din computerele lor. Simţind că explodez de frică şi nerăbdare, transmit în final toate rezultatele, prin Reţea, pe adresa enclavei lui Louis. După câteva minute primesc confirmarea. Prima parte a operaţiunii s-a încheiat cu succes. Dar se pare că există şi nişte instalaţii de securitate în reţeaua lor internă, pentru că sistemele de retur prind viaţă. Într-un minut ei ar reintra în trupuri şi atunci i-aş omorî complet şi n-am mai avea cu cine să tratăm.

Încep să smulg grăbit cablurile de legătură ale sarcofagelor cu computerele. Când ajung la ultimul, aproape că răstorn patul.

Mă uit la monitoare. În zgomotul alertei generale, afişează: „Operaţiune fără succes. Trecem pe procedura de urgenţă. Verificaţi legăturile externe cu paturile de virtualizare”.

Opresc sistemele de supravieţuire ale sarcofagelor şi las capacele peste

ocupanţi. Nehrănite, corpurile vor muri repede. Nu trebuie să fac mai mult. Şi aşa, şi mi se pare că sunt pătat cu sânge. Tastez, cu voma gâlgâindu-mi în gât: „Dacă vă vreţi înapoi corpurile, lăsaţi un om de-al vostru în Vyrclotown, lângă latura sudică a Palatului Buckingam, cu însemnele voastre pe el. Şi fără prostii!”

Ce le-am cerut este cel puţin nebunesc – să-şi afişeze steagul de piraţi în centrul Vyrclotownului, dar or s-o facă. Sunt sigur de asta.

Ies din cabană la aer. Respir lacom. Lord mă priveşte încă sceptic. Merg spre râu. Mă spăl pe faţă. O dulce toropeală pune stăpânire pe mine. Mă întind pe pajişte şi mă bucur – iarba e verde, copacii sunt verzi şi brazii aşijderea. Cerul e albastru, poate prea albastru pentru lumea noastră şi munţii sunt atât de semeţi şi frumoşi. Vreau să râd şi să plâng, vreau să fac orice ca să nu explodez de fericire, tristeţe, ruşine, frică, speranţă, şi îmi las capul pe spate în iarba moale. Miroase a căldură şi răşină de brad, a păşune proaspăt cosită şi a soare. Undeva se aud tălăngile unei turme de oi. Lord se aşează lângă mine şi-şi pune capul pe burta mea. Deschid ochii larg, să nu mai uit niciodată cerul, care se depărtează în alb.

4.

Mă virtualizez într-o cafenea, pentru a fi mai greu de reperat. Consumatorii sunt liniştiți, totul se desfăşoară normal. Îmi lipesc pe faţă o mască din piele de biți sălbatici, copie după un model al Institutului Brâncuşi. Pielea este lucrată în galben, pentru a nu atrage atenţia şi se concentrează în jurul ochilor, unde am implantat şi un binocular de detectat virtualii de simulări.

Mă ridic de la masa mea şi mă îndrept spre toalete. Dar, înainte de ele, intru în bucătărie şi, sub privirile mirate ale angajaţilor, ies în spatele cafenelei pe uşa de serviciu. Doi punkeri răstignesc o fetişcană pe un tomberon. Când mă observă, unul dintre ei scoate o bâtă. Îi zâmbesc liniştitor şi mă îndepărtez cu faţa la ei, spre stradă. N-are rost să complic lucrurile, mai ales că victima e o simulare, iar punkerii trebuie să fie nişte puşti cu gustul pentru asemenea experienţe. Un adevărat punkist nu se virtualizează tot în rolul lui. De obicei îşi alege să fie milionar înconjurat de pipiţe, dinozaur dând iama într-un parc plin cu sauriene sexi, ori vreun barbar medieval retezând capete.

Am primit mesajul că misiunea în munţii Ciucaş s-a încheiat cu succes.

Copia mea a dus la bun sfârşit treaba din România şi s-a volatilizat câteva minute mai târziu, după cum era programul. Urmează a doua etapă a operaţiunii, poate chiar mai grea decât prima.

O iau pe prima stradă la stânga şi nimeresc în Champ-Elisee. Tai bulevardul de-a curmezişul, apoi intru în furnicarul de străduţe prin faţa lui Bukingam Palace. La un moment dat ies din aglomeraţie pe latura de sud a Palatului. Sunt îmbrăcat în clasica, de acum, mantie de vagine cântătoare, v-creaţie Versace, acoperită de praf electronic auriu, dovadă a şederii îndelungate în Vyrclozone.

Observ un cerşetor stâlcit într-un mod scârbos, sprijinind gardul Palatului. Capul îi e înfăşurat într-un batic cu însemnele Roţii. E o simulare, după cum mi-l arată ochelarii. Scanez întreg sectorul şi reperez vreo trei virtuali, printre zecile de simulări indiferente, ce-şi joacă rolul fără a se plictisi vreodată.

Trec grăbit pe lângă cerşetor şi-i arunc o v-monedă. Apoi, la colţul primei străduţe mai privesc o dată înapoi şi-l văd pe individ scuturând mirat din mână – fisa i s-a topit în piele şi informaţia pe care o conţinea s-a disipat în sistemul informatic constituit de cerşetor. Instrucţiunile cu privire la condiţiile de plată în schimbul trupurilor celor patru Stăpâni s-au stabilit deja în memoria simulării.

Doi din cei trei virtuali se apropie grăbiţi de mine, în timp ce în capătul bulevardului au apărut două luciri argintii. Păşesc grăbit pe străduţă, dar aici e capătul de drum. Bulevardul Palatului a fost izolat de restul oraşului, iar străduţa se închide într un zid cenuşiu. Sunt prins în capcană. Un impuls străin mă împinge spre zidul de nefiinţă şi informaţia mea se risipeşte de-a lungul centurii de izolare.

* * *

— Mi-au făcut-o de data asta, îi spun Louisei.

— Nu era decât o copie, mă linişteşte ea.

— La un moment dat, însă, urmărindu-i acţiunile, mi s-a părut că eu sunt copia, că-i trăiesc emoţiile.

— Eşti sigur de asta?

— Da. Vedeam ce face din afară, ca o terţă persoană, ea fiind doar camera de luat vederi. Însă la nivel emoţional, în final am simţit puţină panică. Îmi dau seama ce-a fost pe capul ei!

— Hmm, asta-i foarte interesant. Ar trebui să repetăm experienţa din afara cutei temporale, chiar din enclava mea. Dar acolo ne-ar mirosi imediat.

— O.K. Am plecat să ridic recompensa. O să te anunţ când am terminat, ca să le trimiţi corpurile.

Se ridică şi mă sărută.

— Baftă!

INTERLUDIU

— Dacă ar fi să mori, cum ai vrea să se întâmple?

Negroteiul are ochii injectaţi şi o privire aiurea. Se bălăngăne pe picioare şi gesticulează mult, chiar şi înainte de a vorbi:

— Hei, omule, ce dracu' ai cu mine?

— E pentru un sondaj, nimeni nu-ţi face nimic. Deci, cum ai vrea?

Pufneşte şi zâmbeşte larg, cu buzele întinzându-i-se până la urechi:

— În Vyrclozone, omule, în Vyrclozone. Eu să călăresc turbogăurile. Iar cineva să-mi facă felul aici. Nici n-aş simţi. Apoi m-aş pierde uşor, uşor. Aşa s-a dus maică-mea. Ron, tipu' ăla jegos cu care stătea, s-a întors o dată beat, ca de obicei, dar mai devreme, şi i-a luat corpul la bătaie, când ea era încă în Vyrclo. Altfel nu îndrăznea niciodată. Cu o mână o ţinea de corp, iar cu alta dădea. Ca într-un sac. I-a frânt gâtul în cele din urmă. Ne-am întâlnit în Vyrclo după aia. Era mai ştearsă decât ceilalţi, dar zicea că-i bine, că nu simte nimic. Am rămas cu ea până s-a dus. Ca o ceață.

Icneşte, scuturând din buzele groase, şi-şi şterge ochii cu mâneca prea lungă a tricoului:

— Porcilor!

5.

Pătrund grăbit, cu simţurile în alertă, în London Stock Exchange. Am ales bursa londoneză ca fiind cea mai mare din Europa. Deci un loc unde îţi poţi pierde mai uşor urma, dacă ştii să scapi rapid de titlurile de valoare.

Sala de operaţiuni este supraaglomerată. Intru prin câteva grupuri mari de oameni, urmând un traseu sinuos. Apoi mă refugiez într-o zonă de umbră. Îmi scot filtrul de pe față şi-mi deschid pelerina, urmărind cu atenţie sala. Nu pare să mă fi urmărit nimeni. Momentan, au pierdut cursa.

Roata a depus recompensa în câteva conturi nenominalizate, în diferite bănci, aşa cum le ceruse Louis. Ordinele de operare a conturilor fuseseră

date de-o săptămână, pentru ca să nu mai trebuiască să interacţionăm fizic cu băncile sub privirile Stăpânilor Roţii.

Suma e imensă. De aceea nu ne-a deranjat să ne dispensăm de 10% din ea, transferând aceste procente în conturile unor oameni-cheie ai altor mafii concurente. Restul au trecut prin filiera Ociinozei, spre casa de clearing cu care lucrează aceasta. Renumită pentru operativitate, mai întâi a operat întreaga sumă, trecând-o în mare parte în diverse proprietăţi nenominale ascunse, toate pregătite de Louis mai demult, alt procent de 1% într-o proprietate nenominală, lăsată la vedere. După ce a terminat cu toate procedurile într-un timp record, încasând un comision gras, casa de clearing a Ociinozei a început cercetările pentru a descoperi cine a manevrat o asemenea avere prin Corporaţie. Întorcându-se pe drumul recompensei, a dat nas în nas cu oamenii Roţii porniţi să ne urmărească, pe care i-a curăţat spontan. Din acest punct, piraţii Vyrclozonului au pierdut firul, trebuind să se regrupeze după lovitura sub centură a Ociinozei. A urmat, neaşteptat de iute, asasinatul din Vyrclotown al lui Takiro, probabil ca efect al proverbului „de ce ţi-e teamă, de aia nu scapi”. Şeful Ociinozei a intrat pentru doar a noua sau a zecea oară în toată viaţa lui, în virtual. Louis a aflat vestea pe canalul confidenţial. Deocamdată totu-i secret, dar când s-o face public, titlurile Ociinozei vor cădea brusc. Aşa că trebuie să scap de ele cât mai repede.

Procentul de 20% băgat în buzunarul unor oameni importanţi ai celor mai mari organizaţii mafiote din lume reprezintă prima momeală. Probabil că în următoarele zile lupta dintre Ociinoză şi Roată va deveni un război general al marilor Case.

Titlurile din proprietatea lăsate la vedere sunt a doua momeală. Le-am băgat prin OTC, bursa prin Reţea, unde sunt mai uşor de urmărit de către piraţi. Destinaţia lor e spre câteva sute de societăţi umanitare, astfel încât, după o îndelungă cercetare, rezultatul Roţii va fi tot nul.

Până atunci va trebui ca eu să termin deja acest pas – schimbarea la bursă a titlurilor rămase.

Încerc să mă adaptez spiritului pieţii. Am de făcut câteva operaţiuni cu fiecare pachet de titluri primit ca recompensă înainte de a le transforma în cash. Displayul pe care sunt afişate cotaţiile schimbă informaţia cu o viteză de cel puţin două ori mai mare decât puterea de percepţie a ochiului omenesc. Majoritatea celor din sală poartă ochelari decodor.

Mă apropii de un QUOTRON. Cer informaţii despre cotarea titlurilor mele, apoi despre cotaţiile mai înalte ale altora. Selectez un anumit număr de titluri care mi se pare că nu au ajuns la valoarea maximă, fiind încă în

ascensiune, şi le introduc în memoria ochelarilor. Apoi privesc displayul mare şi ochelarii îmi selectează din rotaţia infernală a informaţiilor numai pe cele care mă interesează, afişându-mi-le timp de câte un minut, cu ultimul rezultat obţinut în urma ultimei tranzacţii.

Mă îndrept spre Trading Pits-uri. În fiecare, câţiva brokeri aşezaţi în fotoliile de cuplare, interacţionează cu clienţii. Au pe cap o cască legată direct la unitatea centrală a bursei. Informaţiile despre tranzacţii merg direct în creier, în „nod”. Fiecărui broker îi este implantat câte un „nod” – câte o unitate de memorie cu un procesor de informaţie – care filtrează şuvoiul în drum spre creier, pentru a nu-l scurtcircuita. Implantul îl face pe broker să memorizeze de o sută de ori mai mult decât un om normal şi să reacţioneze de zece ori mai rapid.

Reuşesc să iau legătura cu unul dintre ei prin intermediul ochelarilor decodori:

— Cum merg acţiunile Microsoft?

— De la 40 şi 3/8, la 40 şi 3/4.

— 3/4 pentru 10.000.

6.

Abia mă mai târăsc. Au fost patru zile de coşmar – n-am mai trecut pe acasă, n-am luat legătura cu Louis, am dormit pe apucate. Dar, în fine. Avem toţi banii în mână. Inspir profund din filtru, mireasmă de brazi încinşi de soare, răşină scurgându-se leneşă, fân proaspăt cosit, căldură şi multă verdeaţă. O dulce ameţeală îmi înlocuieşte mahmureala.

Presez soneria, casa mă recunoaşte, uşa glisează. Ecluza, scannerul, duşul purificator şi, în fine, pătrund în casă. Pelerina şi masca rămân undeva pe hol, într-o grămadă mototolită.

În cabinet, zumzetul aparaturii. Nimic deosebit. Iau o cutie cu bere din ladă, o deschid – în contact cu aerul conţinutul se răceşte instantaneu – şi mă trântesc pe scaun. Arunc o privire peste monitoare. O mulţime de mesaje, însă doar unul mă trezeşte din somnolenţă. E pe canalul Corporaţiei. Te pomeneşti că m-au anunţat şi pe mine de moartea şefului!

— Afişează mesajul Ociinozei, comand obosit.

Blazonul, apoi mesajul cu litere gotice: „Felicitări! Aţi fost desemnat Chief Executive Officer al Corporaţiei Ociinoza. Sunteţi invitat la prima şedinţă a Consiliului de Administraţie după numire, miercuri 15-06”.

Privesc prostit ecranul. Mai citesc o dată şi încă o dată mesajul. O durere cumplită îmi apasă tâmplele. Nu apuc să mă dezmeticesc, că mi se semnalează un al doilea mesaj pe canalul Corporaţiei.

— Afişează.

„Hello, Mr. Craeden. Acesta este un mesaj din partea doctorului Crawford. În vederea executării serviciului comandat, mă voi prezenta pe 12-06, ora 18:00."

Semnătura e sub forma unei siluete de femeie, cu o inimă în loc de vagin.

Adică azi. Mesajul a fost transmis cu două zile în urmă. Doamne, ce încurcătură! Mai am vreo opt ore până la vizită. Ce decizie să iau? Şeful suprem al celei mai mari Corporaţii euro-asiatice sau libertatea într-o ţară care nu e cuprinsă în Reţea şi în care, probabil, nu se poartă filtre, nu există frica de a apăsa pe butoane pentru a nu fi recunoscut de Roata Morţii. Şi totuşi...

Louis cum ar reacţiona dacă aş fi eu şeful ei? Eu ce-aş face de la acea înălţime? Ar trebui să întrerupem relaţia pentru ca ea să-şi poată menţine poziţia.

Cer accesul spre enclava ei. „Acces interzis. Zonă în carantină. Retry or Cancel". „R". „Acces interzis. Zonă în carantină. Retry or cancel".

— Localizează-mi pe v-hartă zona enclavei Crawford, comand.

Grila v-hărţii se desfăşoară pe ecran. Reţeaua prinde 60% din glob, cu o geografie oarecum asemănătoare Pământului, punctată de v-oraşe corespunzătoare marilor metropole din real. Singure Vyrclotown, Megamericans şi Fujirama nu au echivalent în realitate şi sunt, fiecare, cam de trei ori mai mari decât oricare alt oraş. Un punct fluorescent îmi semnalizează în apropierea v-Luxembourgului, enclava Louisei.

— Măreşte sectorul căutat.

Regiunea e punctată de câteva sute de indicatoare aparţinând tot atâtor enclave declarate. Cam de două ori mai multe sunt cele nedeclarate. Cea a doctoriţei pulsează liniştit

— Măreşte sectorul căutat.

Icoana enclavei se centrează într-o zonă aparent pustie. Peste ea este suprapus un cerc grilat pe care se disting însemnele Roţii Morţii, iar peste acesta este un alt cerc mai mare cu însemnele v-patrulei. Enclava lui Louis este sub asediu. Cer informaţii: asediul durează de zece ore, atacatorii devenind, la rândul lor, asediaţi de forţele de ordine. Ceea ce nu prea pare să-i intimideze.

Deci, cumva, Roata a aflat de Louis. Cât mai cunoaşte pe lângă, asta-i

greu de ştiut. Cât o să mai reziste fortăreaţa aia a ei, labirintică? în ce fel aş putea s-o ajut? Dacă nu poate patrula...

Deodată ecranul pâlpâie, apoi îşi revine, însă la o intensitate mult mai mică. În casă s-au stins toate luminile. Pană generală de curent. Asta-i culmea ghinionului. Sau a norocului. Cu şase ani în urmă a mai fost o astfel de pană în Statele Unite, în regiunea megalopolisului de pe coasta de est. A durat trei ore, dar a fost de ajuns pentru ca să se şteargă 40% din informaţia flotantă căreia i s-a retezat astfel legătura cu exteriorul. Toţi cei cărora li s-a şters proiecţia virtuală s-au transformat în zombies. Simple trupuri fără amintiri, fără personalitate. La ora actuală există echipamente de virtualizare care-ţi conservă personalitatea, proiectând numai acea parte din individ pe care o vrea respectivul la destinaţie. Dar sunt scumpe şi mulţi nu şi le permit. Sunt sigur că Louis are aşa ceva. Şi acum mă gândesc dacă nu cumva o fi capabilă să producă şi o pană de curent, de proporţii, pentru a scăpa de asediu.

Întrerup propria-mi reţea, pentru ca să salvez acumulatorii şi mă îndrept spre dormitor. Sorb şi ultimele picături de bere, s-a cam încălzit între timp, îmi iau filtrul de noapte şi mă arunc în pat. Bocancii cad cu zgomot pe mochetă. Îmi aplic filtrul pe faţă: brazi muiaţi de apă, vânt rece, burniţă, verdeaţă răscoaptă de soare şi răcorită de ploaie. Îmi amintesc vârful Zăganului de la fereastra cabanei. Şi zgomotul ploii străpungând râul Berii, cel cu apele de gheaţă chiar şi în mijlocul celei mai călduroase veri. Oare dacă atunci n-aş fi fugit, Stăpânii ar mai fi creat Roata? Picuri umflaţi, oscilând de pe cornişă şi pădurea din apropiere foşnind în luptă cu vântul. Şefia Ociinozei sau plecarea cu Louis în afara Reţelei ar echivala cu trădarea de acum aproape zece ani? Munţii sunt frumoşi când îi contempli din vârf. Atunci te simţi cu adevărat măreţia. Puterea e frumoasă când o controlezi din vârf. Atunci îi simţi cu adevărat magia. Şi sentimentele sunt frumoase...

INTERLUDIU

Reporterul se apropie de el, până când îl simte iar nesigur, şi atunci se opreşte şi se aşează pe jos, lângă parapet. Sinucigaşul îl priveşte bănuitor şi furios. Vrea să pară furios, dar e obosit.

— Ce regreţi cel mai mult: că trăieşti sau viaţa pe care ai dus-o?

Individul rămâne o clipă blocat. Este masiv, nebărbierit, cu părul blond

murdar fluturând neglijent. Gluga îi este lăsată pe spate şi pelerina descheiată. Se dă jos de pe parapet şi se aşează lângă reporter.

— Să-ţi povestesc ceva. Când eram mic, taică-meu – era marinar – mi-a adus dintr-o călătorie o broscuţă ţestoasă. Era cât un nasture de palton. Doamne, ce fericit mai eram. Broscuţă amazoniană, verde, vârstată cu galben şi cu pete roşii pe cap. Un bibelou. În câţiva ani se făcuse mare cât palma. Alerga după mine prin casă şi mă trăgea de ciorapi. Când aveam musafiri, se aşeza în capul liber al mesei şi asculta discuţiile cu cea mai mare atenţie. Întorcând privirea spre cel care vorbea. O simţeam ca pe un frate crescând în acelaşi timp cu mine. Nu era că alte animale. Dacă ai un câine sau o pisică, într-un an sunt deja mari şi în zece-cincisprezece sunt deja bătrâni, când tu eşti doar un adolescent. Tu abia intri în viaţă şi ele mor. Cu broscuţa, lucrurile stăteau altfel. Ea era chiar mai copil decât mine. Însă ca dimensiuni, creştea de la un an la altul. Mi-am promis că atunci când o să mă fac mare, să-i construiesc un bazin după proporţii şi să o ţin până mor, apoi s-o las nepoţilor. Cineva chiar îmi sugerase să-mi scrijelesc numele pe carapacea ei, astfel încât, cu cât va creşte carapacea, numele meu se va mări şi el şi va rămâne acolo peste timp, amintind de mine.

După douăzeci de ani se făcuse un mastodont. Iar eu nu reuşisem în viaţă chiar într-atât încât să-i pot construi bazinul dorit. În plus, pentru bugetul meu era greu de întreţinut şi aşa. La grădina zoologică nu vroiau să audă de nici o „adopţie”, iar pentru Aquarium era prea mare. După luni întregi de tergiversări, într-o zi m-am hotărât. Am urcat-o în maşină şi m-am dus la un lac, într-o pădure lipsită de pericole. Am aşezat-o lângă apă şi am mângâiat-o. Mă privea liniştită şi tăcută, ca de obicei. Nu ştia ce se întâmplă. Sau poate ştia? M-am întrebat atunci – meritaseră oare toate momentele plăcute dintre noi această clipă?

I-am întors spatele să n-o mai văd, m-am urcat în maşină şi am plecat. Am lăsat-o singură pe marginea lacului. Au trecut vreo două săptămâni. Într-o emisiune ştiinţifică de la televizor despre viaţa în nu ştiu ce insule, am văzut o grămadă de broaşte ţestoase. Nu pot să uit secvenţa în care câteva păsări răpitoare atacă una dintre broaşte. Aşa mari, cu carapacea aia groasă şi ciocul ascuţit, şi totuşi aşa vulnerabile. Păsările reuşeau să se strecoare în poziţii intangibile pentru masivitatea broaştei şi să o rănească. N-am putut suporta filmul şi am mutat pe alt canal. A doua zi am luat maşina şi m-am dus la pădure. Era absurd, în zonă nu existau astfel de păsări răpitoare, sau orice alt pericol natural.

Ea era acolo. Se vedea urma cum se târâse pe drum, după roţile

maşinii, apoi se reîntorsese şi nu mai putuse ajunge până la lac. Murise, probabil de foame. Un stol de păsărele şi fluturi maronii cu pete roşii s-au ridicat de pe ea la zgomotele maşinii.

Oare ea îşi dăduse seama ce-i făcusem? Meritase copilăria noastră soarta ei? Atunci ce ar fi trebuit să regret?

7.

Mă trezesc la sunetul soneriei. Foarte insistent. Sar din pat, deşi niciodată nu-mi face bine chestia asta, şi mă reped spre cabinet. Pe monitor, o glugă trasă peste mască. O identific pe Louis, după amprenta vocală şi parolă şi-i deschid. Sunt nebărbierit, murdar, miros urât a tutun şi sudoare şi am un gust amărui în gură.

Pe coridor se debarasează de pelerină şi mie-mi colcăie un nod în gât. Aurul părului curge şuvoi de mătase peste umeri. Intră în cabinet şi eu bâigui scuze neghioabe. Îşi scoate filtrul şi-l azvârle pe birou, lăsând în aer o boare de ghiocei, zăpadă virgină şi înfrigurată, şi un covârşitor, dar delicat iz de sex. Subtil, abia perceput, ca o părere, sau mai degrabă o senzaţie, o tentaţie, o întrebare. Imboldul şi îndoiala.

— Deci, doctor Crawford? întreb înghiţind cu greu. Mă simt ca-n „Frumoasa şi împuţitul”.

Zâmbeşte amuzată. Genul acela de zâmbet cu toată faţa, al persoanelor expresive. Numai ochii-i surâd în felul lor, promiţător, cu o viaţă proprie.

— Cred c-o să mă scuzi un pic, glasul îmi tremură nervos. Serveşte-te cu ceva, îi fac semn spre lăzile cu băutură. Mă întorc în zece minute.

Baia a devenit prea mică. Aparatul de bărbierit bâzâie prea tare. Apa fierbinte îmi înroşeşte pielea, apoi apa rece şi jetul puternic mă trezesc complet, îmi pun sângele-n mişcare. Simt că trăiesc iar.

O mână îmi scanează spatele. Tresar involuntar. Apa devine deodată prea rece. O potrivesc precipitat. Râsul ei se transformă într-un duş ce mă umple de frisoane. Doamne, două picioare lungi ca doi stâlpi de telegraf, sânii grei, dar trufaşi, şi pielea, şi pântecul, şi şoldurile. Dar gura, şi ochii, şi zâmbetul.

* * *

— Ţi-am mai povestit de analizele la care-i supunea Takiro pe toţi

colaboratorii şi cunoscuţi săi.

Încuviinţez curios din cap.

— Îţi aminteşti că ţi-am spus şi de un „miros spiritual”?

— Da.

— Ei bine, în urma morţii, omul rămâne doar cu acest miros, iar după ce se reâncarnează, asta-i cartea lui de vizită. Chestie verificată, de altfel. Tu eşti unul dintre subiecţi şi, cel mai important, adaugă alegându-şi cuvântul cu grijă. Tu eşti seniorul Takiro Oshikawa, bunicul lui Takiro.

Vestea-mi pune capac.

— Am aici o înregistrare care face parte din testamentul lui, şi care ţi-e adresată. Pe lângă ea, ai cuvântul meu de şef al Centrului Ştiinţific Ociinoza, că totul este adevărat.

Introduc caseta în casetofon. Ascultăm ultimele cuvinte ale lui Takiro, adresate moştenitorului său, Hugo Craeden, pe care, recunoscându-l drept bunic, îl şi unge ca viitor Chief Executive Officer. Faţa Louisei este împietrită. De-aş putea să văd dincolo de ea. Dacă îi place jocul puterii? După ce înregistrarea se termină, rămâne în aşteptare, cu privirea pe un perete.

— Îmi pare rău pentru bătrân, dar am ales deja, îi comunic. N-am de gând să rămân în rahatul ăsta pentru tot restul vieţii. Cred că a sosit vremea retragerii.

Îşi revine şi mă priveşte. Îmi cuprinde palma.

— Eşti sigur de ce spui?

— Foarte.

— Atunci, am un plan. Dar acum, hai să-mi operezi amprentele.

Se întinde pe canapea cu palmele în sus. Cuplez amprentoplayul şi încerc să mă concentrez.

8.

Hugo Craeden se prezentă pe 15-06 la prima şedinţă după investitură a Consiliului de Administrare. Majoritatea îl priveau suspicioşi, dar zâmbeau cu toți. N-aveau ce face. În moştenire fusese inclus şi întregul sistem de protecţie al defunctului, inclusiv armata care-l însoţea pretutindeni. Era intangibil. Cel puţin în aparenţă. Dar la asta lucrau probabil mulţi. Căutarea fisurilor devenise, de la un timp, un joc de societate. Oricum, pentru Ociinoza începea o nouă epocă. Reorientarea obiectivelor şi a politicii era aproape totală: Chiar dacă noul CEO fusese obligat prin testament să-şi

zică Takiro şi opinia publică nu avea să afle niciodată schimbarea.

* * *

În aceeaşi zi, pe la aceeaşi oră la care se prezentase la şedinţă, Hugo Craeden fu asasinat în apartamentul său, împreună cu Louis Crawford, de către oamenii Roţii. Plecând, aceştia închiseră cu grijă casa şi nimeni nu mai ştiu nimic despre cele întâmplate acolo. Oricum, el lipsea adesea pentru perioade lungi şi nu primea vizite decât în scopul operaţiilor amprentare. Din acel moment nu se mai auzi nimic de Hugo Craeden, amprentarul, şi nici de Louis Crawford, şeful Centrului ştiinţific Ociinoza, care fu declarată dispărută de către Corporaţie.

* * *

Cu două ore înaintea şedinţei şi asasinatului, Hugo Craeden părăsi Belgia la bordul unui avion cu destinaţia Madagascar, o ţară externă Reţelei, transformată în Rezervaţie Naturală a Naţiunilor Unite.

Sub unghia arătătorului de la mâna stângă avea ascuns un CD pe care erau stocaţi Hugo Craeden şi Louis Crawford. Ajungând la destinaţie Craeden îşi deschise laptopul şi introduse compactul. Programul începu să se desfăşoare normal. Iar în ceea ce-l privea pe el, îşi terminase atribuţiile.

Cei doi, în totalitatea informaţiilor lor, urmau să se materializeze după o îndelungă procesare a datelor, într-o cameră de hotel. Fără măşti şi fără filtre. Le lăsaseră în casa din Antwerpen, pe birou.